

Dertien levensechte schetsen die samen een haarscherp beeld geven van humanistisch geestelijk werk in een verpleeghuis. De auteur was veertien jaar lang humanistisch geestelijk verzorger in een verpleeghuis in Utrecht. Elk verhaal staat op zichzelf en vertelt op aansprekende en soms ontroerende, maar nergens sentimentele wijze over het ontstaan en de ontwikkeling van een contact met meestal een bepaalde bewoner van het verpleeghuis. Een enkel verhaal betreft een contact met een familielid. In op het oog heel gewoontjes geformuleerde verhalen – maar dat is juist het schitterende – worden we getuige, gedurende een korte of langere reeks van meestal wat informele ontmoetingen, van iets wezenlijks in het leven van de betrokkene dat zich gaandeweg de contacten ontpopt. Door mee te kijken door haar ogen zien we dat iets wezenlijks in zowel somatische als psycho-geriatische verpleeghuisbewoners gaat leven, dat anders was blijven liggen, en dit nu illustreert de aard en de waarde van humanistische geestelijke verzorging in de zorgsector. Een juweeltje, dat bij verschijnen al enige media-aandacht kreeg.

NBD | Biblion, 16 december 2008

F.M. Boon